

“मीठे बच्चे— बाबा आउनुभएको छ सबैलाई मुक्ति दिलाउन, तिमी बच्चाहरू यस समय बाबाको सहयोगी बन्छौ, भारतवर्ष नै प्राचीन खण्ड हो।”

प्रश्न:— उच्च लक्ष्यमा रोकावट गर्ने साना-साना कुरा कुनचाहिँ हुन् ?

उत्तर:— यदि अलिकति पनि सोख छ, अनासक्त वृत्ति छैन, राम्रो लगाउन, खानमा बुद्धि भट्किइरहन्छ भने यी कुराले उच्च लक्ष्यमा पुग्नको लागि रोकावट गर्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! वनवाहमा बस। तिमीले त सबै कुरा भुल्नु छ। यो शरीर पनि याद नरहोस्।

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई यो कुरा सम्झाइएको छ— यो भारतवर्ष नै अविनाशी खण्ड हो र यसको वास्तविक नाम नै हो भारतखण्ड। हिन्दुस्तान नाम त पछि राखेको हो। भारतवर्षलाई भनिन्छ आध्यात्मिक खण्ड। यो प्राचीन खण्ड हो। नयाँ दुनियाँमा जब भारत खण्ड थियो तब अरू कुनै खण्ड थिएनन्। मुख्य हुन् नै इस्लामी, बौद्धी र क्रिश्चियन। अहिले त धेरै खण्ड भइसकेका छन्। भारत अविनाशी खण्ड हो, त्यसलाई नै स्वर्ग, हेभन भन्दछन्। नयाँ दुनियाँमा नयाँ खण्ड एक भारत नै हो। नयाँ दुनियाँ रच्नेवाला हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा, स्वर्गका रचयिता हेभनली गड फादर। तिमीले जान्दछौ— यो भारतवर्ष अविनाशी खण्ड हो। यो स्वर्ग थियो। जब कोही मर्छ भने भन्छन्— स्वर्ग गयो, सम्झन्छन् स्वर्ग कहाँ माथि छ। देलवाडा मन्दिरमा पनि वैकुण्ठको चित्र छतमा देखाइएको छ। यो कसैको बुद्धिमा आउँदैन— विश्व स्वर्ग थियो, अहिले छैन। अहिले त नर्क छ। त्यसैले यो पनि अज्ञान ठहरियो। ज्ञान र अज्ञान दुई चीज हुन्छन्। ज्ञानलाई भनिन्छ दिन, अज्ञानलाई रात। धेरै उज्यालो र घोर अन्धकार भनिन्छ। उज्यालो अर्थात् उत्थान अन्धकार अर्थात् पतन। मनुष्य सूर्यास्त हेर्नको लागि सनसेट जान्छन्। अब त्यो त हो हृदको कुरा। त्यसको लागि भनिन्छ ब्रह्माको दिन, ब्रह्माको रात। अब ब्रह्मा त हुन् प्रजापिता। त्यसैले अवश्य प्रजाका पिता भए। ज्ञान अंजन सतगुरुले दिए, अज्ञान अन्धकार विनाश। यी कुरा दुनियाँमा कसैले पनि बुझ्दैनन्। यो हो नयाँ दुनियाँको लागि नयाँ ज्ञान। स्वर्गको लागि स्वर्गका रचयिताको ज्ञान हुनुपर्छ। गायन पनि छ— फादर इज नलेजफुल। त्यसैले टिचर हुनुभयो नि। फादरलाई भनिन्छ नै पतित-पावन, अरू कसैलाई पनि पतित-पावन भन्न सकिँदैन। श्रीकृष्णलाई पनि भन्न सकिँदैन। पिता त सबैका एकै हुनुहुन्छ। श्रीकृष्ण त सबैका पिता होइनन्। उनी त जब ठूला हुन्छन्, विवाह गर्छन् तब एक दुई बच्चाको पिता बन्न सक्छन्। राधा-कृष्णलाई राजकुमार-राजकुमारी भनिन्छ। कुनै समय स्वयम्बर पनि भएको हुनुपर्छ। विवाह पछि नै माता-पिता बन्न सक्छन्। उनलाई कहिल्यै कसैले विश्वका परमपिता परमात्मा भन्न सकिँदैन। विश्वका परमपिता परमात्मा केवल एकै निराकार बाबालाई भनिन्छ। ग्रेट-ग्रेट ग्रेन्ड फादर शिवबाबालाई भन्न सकिँदैन। ग्रेट-ग्रेट ग्रेन्ड फादर हुनुहुन्छ प्रजापिता ब्रह्मा। उहाँबाट वंशावली निस्कन्छ। उहाँ निराकार परमपिता, निराकार आत्माहरूका बाबा हुनुहुन्छ। निराकारी आत्माहरू जब यहाँ शरीरमा हुन्छन् तब भक्तिमार्गमा पुकार्छन्। यो सबै तिमीले नयाँ कुरा सुन्दछौ। यथार्थ रूपमा कुनै शास्त्रमा छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— म सम्मुख बसेर तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउँछु। फेरि यो ज्ञान प्रायः लोप हुन्छ। फेरि जब बाबा आउनुहुन्छ तब आएर यथार्थ ज्ञान सुनाउनुहुन्छ। बच्चाहरूलाई नै सम्मुख सम्झाएर वर्सा दिनुहुन्छ। फेरि पछि शास्त्र

२०७२ चैत्र ३० मंगलबार १२-०४-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन बन्छन्। यथार्थ त बन्न सक्दैन किनकि सत्यको दुनियाँ समाप्त भएर भुट खण्ड हुन जान्छ। त्यसैले भुटो चीज नै हुन्छ किनकि कला कम हुँदै जान्छ। सत्यबाट त चढ्ती कला हुन्छ। भक्ति हो रात, अँध्यारोमा ठक्कर नै खानुपर्छ। शिर भुकाइरहन्छन्। यस्तो घोर अन्धकार छ। मनुष्यहरूलाई त कुनै कुराको जानकारी रहँदैन। द्वार-द्वार धक्का खाइरहन्छन्। यस सूर्यको पनि उदय र अस्त हुन्छ, जसलाई बच्चाहरू गएर हेर्छन्। अब त तिमी बच्चाहरूले ज्ञान सूर्यको उदय भएको हेर्नु छ। भारतवर्षको उत्थान र भारतवर्षको पतन। भारतवर्ष यसरी डुब्छ, जसरी सूर्य डुब्दछ। सत्यनारायणको कथामा यो देखाउँछन्— दुनियाँको बेडा तल जान्छ, फेरि बाबा आएर यसलाई उद्धार गर्नुहुन्छ। तिमीले यसलाई फेरि उद्धार गर्छौ। यो कुरा तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ। तिमीले निमन्त्रण पनि दिन्छौ, नव-निर्माण प्रदर्शनी पनि नाम ठीक छ। नयाँ दुनियाँ कसरी स्थापना हुन्छ, त्यसको प्रदर्शनी। चित्रहरूद्वारा जानकारी दिइन्छ। त्यसैले यही नाम ठीक छ। नयाँ दुनियाँ कसरी स्थापना हुन्छ वा उत्थान कसरी हुन्छ, यो तिमीले देखाउँछौ। अवश्य पुरानो दुनियाँ पतन हुन्छ त्यसैले देखाइन्छ उत्थान कसरी हुन्छ। यो पनि एउटा कथा हो— राज्य लिनु र गुमाउनु। ५ हजार वर्ष पहिले के थियो ? भनिन्छ, सूर्यवंशीहरूको राज्य थियो। फेरि चन्द्रवंशीहरूको राज्य स्थापना भयो। उनीहरूले त एक अर्काबाट राज्य लिन्छन्। देखाउँछन्— फलानोबाट राज्य लियो। उनीहरूले सिँढीको बारेमा बुझ्दैनन्। यो त बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— तिमी सत्ययुगबाट त्रेतायुगमा आयौ, सिँढी भर्दै आयौ। यो ८४ जन्मको सिँढी हो। सिँढी भर्नुपर्छ र चढ्नु पनि पर्छ। पतनको पनि रहस्य सम्झाउनुपर्छ। पतन कति समय, उत्थान कति समय ? हिन्दूहरूको उत्थान र पतन। विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ। मनुष्यहरूलाई प्रभावमा कसरी ल्याउने र फेरि निमन्त्रण पनि दिनुपर्छ। भाइ-बहिनीहरू आएर बुझ्नुहोस्। बाबाको महिमा पहिले बताउनुपर्छ। शिवबाबाको महिमाको एक बोर्ड हुनुपर्छ। पतित-पावन, ज्ञानका सागर, पवित्रता-सुख-शान्तिका सागर। सम्पत्तिका सागर। सर्वका सद्गति दाता, जगत्-पिता, जगत्-शिक्षक, जगत्-गुरु शिवबाबासँग आएर आफ्नो सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी वर्सा लिनुहोस्। तब मनुष्यलाई बाबाको बारेमा थाहा हुन्छ। बाबा र श्रीकृष्णको महिमा बेग्ला-बेग्लै छ। यो तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा बसेको छ। सेवाधारी बच्चाहरू जो छन् ती सारा दिन भाग-दौड गरिरहन्छन्। आफ्नो लौकिक सेवा भए पनि छुट्टी लिएर सेवामा लाग्छन्। यो हो नै ईश्वरीय सरकार। विशेष गरेर बच्चीहरू यदि यस्तो सेवामा लागे भने नाम प्रख्यात गर्न सक्छन्। सेवाधारी बच्चाहरूको पालना त राम्रोसँग भइरहन्छ किनकि शिवबाबाको भण्डारा भरपुर छ। जुन भण्डाराबाट खायो त्यो भरपुर, काल कंटक दूर।

तिमी हौ शिववंशी। उहाँ रचयिता हुनुहुन्छ, यिनी रचना हुन्। बाबुल नाम धेरै मीठो छ। शिव साजन पनि हुनुहुन्छ नि। शिवबाबाको महिमा नै बेग्लै छ। निराकार शब्द लेख्नाले सम्झन्छन्— उहाँको कुनै आकार छैन। अति प्यारा शिवबाबा हुनुहुन्छ, परमप्रिय त लेख्नु नै छ। यस समयमा लडाईँको मैदान उनको पनि छ भने तिम्रो पनि छ। शिव शक्तिहरू अहिंसक रूपमा गायन छ। तर चित्रमा देवीहरूलाई पनि हतियार दिएर हिंसा देखाइएको छ। वास्तवमा तिमीले योग अथवा यादको बलबाट विश्वको बादशाही लिन्छौ। हतियार आदिको कुरा होइन। गंगाको प्रभाव धेरै छ। धेरैलाई साक्षात्कार पनि हुन्छ। भक्तिमार्गमा सम्झन्छन्— गंगा जल मिल्यो भने उद्धार हुन्छ, त्यसैले गुप्त गंगा भनिरहन्छन्। भन्छन्— बाण मारे अनि गंगा निस्कन्। गौमुखबाट पनि गंगा देखाउँछन्।

२०७२ चैत्र ३० मंगलबार १२-०४-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुवन

तिमीले सोध्यौ भने भन्छन्— गुप्त गंगा निस्किरहेको छ। त्रिवेणीमा पनि सरस्वतीलाई गुप्त देखाइएको छ। मनुष्यहरूले त धेरै कुरा बनाइ दिएका छन्। यहाँ त एउटै कुरा छ। केवल अल्फ (अल्लाह), बस। अल्लाह आएर बहिस्त स्थापना गर्नुहुन्छ। खुदाले हेभन स्थापना गर्नुहुन्छ। ईश्वरले स्वर्ग स्थापना गर्नुहुन्छ। वास्तवमा ईश्वर त एक हुनुहुन्छ। यो त आ-आफ्नो भाषामा भिन्न-भिन्न नाम राखेका छन्। तर यो सम्भन्छन्— अल्लाहबाट अवश्य स्वर्गको बादशाही मिल्छ। यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ— मनमनाभव। बाबालाई याद गर्नाले वर्सा अवश्य याद आउँछ। रचयिताको रचना हो नै स्वर्ग। यस्तो कहाँ भनिन्छ र! रामले गर्न रचे। हिन्दूहरूलाई यो थाहा छैन— निराकार रचयिता को हुनुहुन्छ? तिमीले जान्दछौ— नर्कको रचयिता रावण हो, जसलाई जलाउँछन्। रावण राज्यमा भक्तिमार्गको कलमी कति ठूलो छ। रावणको रूप पनि बडो भयंकर बनाएका छन्। भन्दछन्— रावण हाम्रो दुश्मन हो। बाबाले अर्थ सम्झाउनुभएको छ— विस्तार लामो छ त्यसैले रावणको शरीर पनि ठूलो बनाउँछन्। शिवबाबा त बिन्दु हुनुहुन्छ। तर चित्र ठूलो बनाइदिएका छन्। नत्र बिन्दुको पूजा कसरी हुन्छ? पुजारी त बन्नु छ नि। आत्माको लागि त भन्दछन्— भृकुटीको बीचमा चम्किन्छ अजब सितारा। फेरि भन्छन्— आत्मा नै परमात्मा। तब फेरि हजार सूर्यभन्दा पनि अधिक तेज कसरी हुन्छ? आत्माको वर्णन त गर्छन् तर बुझ्दैनन्। यदि परमात्मा हजार सूर्यभन्दा तेज छन् भने हरेकमा प्रवेश कसरी गर्न सक्नुहुन्छ? कति अयथार्थ कुरा हो, त्यसलाई सुनेर के बनेका छन्। भन्छन्— आत्मा सो परमात्मा भने बाबाको रूप पनि यस्तै होला नि, तर पूजाको लागि ठूलो बनाएका छन्। पत्थरका कति ठूला-ठूला चित्र बनाउँछन्। जसरी गुफामा ठूला-ठूला पाण्डव देखाएका छन्, तर केही पनि जान्दैनन्। यो हो पढाइ। धन्दा र पढाइ अलग-अलग हुन्। बाबाले पढाउनु पनि हुन्छ र धन्दा पनि सिकाउनुहुन्छ। बोर्डमा पनि पहिले बाबाको महिमा हुनुपर्छ। बाबाको पूरा महिमा लेख्नुपर्छ। यो कुरा पनि तिमी बच्चाहरूको पनि बुद्धिमा नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार आउँछ त्यसैले महारथी, घोडसवार भनिन्छ। हतियार आदिको कुनै कुरा छैन। बाबाले बुद्धिको ताला खोलिदिनुहुन्छ। यो गोदरेजको ताला कसैले खोल्न सक्दैन। बाबाको पासमा मिलन गर्न आउँछन् भने बाबाले बच्चाहरूसँग सोध्नुहुन्छ— पहिला कहिले मिलन मनाएका थियौ? यस ठाउँमा, यस दिनमा कहिले मिलन गरेका थियौ? तब बच्चाहरूले भन्छन्— हो बाबा, ५ हजार वर्ष पहिले मिलन गरेका थियौं। अब यो कुरा यसरी कसैले सोध्न सक्दैन। कति गहन बुझ्नुपर्ने कुरा छ। कति ज्ञानका युक्तिहरू बाबाले सम्झाउनु हुन्छ। तर धारणा नम्बरवार हुन्छ। शिवबाबाको महिमा बेग्लै छ, ब्रह्मा-विष्णु-शंकरको महिमा बेग्लै छ। हरेकको पार्ट बेग्ला-बेग्लै छ। एउटा अर्कोसँग मिल्दैन। यो अनादि ड्रामा हो। त्यही फेरि रिपीट हुन्छ। अहिले तिम्रो बुद्धिमा बसेको छ, हामी कसरी मूलवतनमा जान्छौं फेरि आउँछौं, पार्ट खेलनको लागि। सूक्ष्मवतन हुँदै जान्छौं। आउने समयमा सूक्ष्मवतन हुँदैन। सूक्ष्मवतनको साक्षात्कार कहिल्यै कसैलाई हुँदैन। सूक्ष्मवतनको साक्षात्कार गर्नको लागि कसैले तपस्या गर्दैनन् किनकि त्यसलाई कसैले जान्दैनन्। सूक्ष्मवतनको कोही भक्त कहाँ हुन्छ र! सूक्ष्मवतन अहिले रच्नुहुन्छ। सूक्ष्मवतन हुँदै गएर फेरि नयाँ दुनियाँमा आउँछन्। यस समयमा तिमी वहाँ आउने-जाने गर्छौं। तिम्रो विवा हुँदै छ, यो माइती घर हो। विष्णुलाई पिता भनिदैन। त्यो हो पराइ घर। जब कन्या पराइ घर जान्छन् तब पुराना कपडा सबै छोडेर जान्छन्। तिमीले पुरानो दुनियाँलाई नै छोडिदिन्छौ। तिम्रो र उहाँको वनवाहमा कति फरक छ। तिमी पनि

२०७२ चैत्र ३० मंगलबार १२-०४-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुवन एकदम अनासक्त रहनुपर्छ । देह-अभिमान तोड्नुपर्छ । महंगो साडी लगायौ भने छिट्टै देह-अभिमान आउँछ । म आत्मा हुँ, यो भुल्छौ । यस समयमा तिमी छौ नि वनवाहमा । वनवाह र वानप्रस्थ एउटै कुरा हो । शरीर नै छोड्नु छ भने साडी छोड्दैनौ र ! सस्तो साडी मिल्यो भने दिल सानो हुन्छ । यसमा त खुशी हुनुपर्छ— ठीक छ सस्तो वस्त्र मिल्यो । राम्रो चीजको त सम्हाल गर्नुपर्छ । यी लगाउने, खाने साना-साना कुराले पनि उच्च लक्ष्यमा पुग्नको लागि बाधा पुर्‍याउँछन् । लक्ष्य धेरै ठूलो छ । कथामा पनि सुनाउँछन्, पतिलाई भने— यो लट्टी पनि छोडिदेऊ । बाबा भन्नुहुन्छ— यो पुरानो कपडा, पुरानो दुनियाँ सबै खतम हुनु छ, त्यसैले यो सारा दुनियाँबाट बुद्धियोग तोड्नु छ, यसलाई बेहदको संन्यास भनिन्छ । संन्यासीहरूले त हदको संन्यास गरे अहिले त उनीहरू फेरि भित्र आइसके । पहिले त उनीहरूमा धेरै तागत थियो । भर्नेहरूको के महिमा हुन सक्छ ! नयाँ-नयाँ आत्माहरू अन्त्यसम्म आइरहन्छन्, पार्ट खेलन । उनीहरूमा के तागत हुन्छ ? तिमीले त पूरा ८४ जन्म लिन्छौ । यो सबै बुझ्नको लागि कति राम्रो बुद्धि चाहिन्छ । सेवाधारी बच्चाहरू सेवाको उमंग उत्साहमा आइरहन्छन् । ज्ञानसागरका बच्चाहरू यसरी भाषण गरून्, जसरी बाबा उत्साहमा आउनुहुन्छ, यसमा निराश हुनु हुँदैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बुद्धिद्वारा बेहदको संन्यास गर्नु छ । फर्केर घर जाने समय हो त्यसैले पुरानो दुनियाँ र पुरानो शरीरबाट अनासक्त रहनु छ ।
- २) ड्रामाको हर दृश्यलाई देखेर सदा हर्षित रहनु छ ।

वरदानः— अतीन्द्रिय सुखमय स्थितिद्वारा अनेक आत्माहरूको आह्वान गर्ने विश्व कल्याणकारी भव जति अन्तिम कर्मातीत अवस्था समीप आउँदै जान्छ, त्यति आवाज भन्दा पर शान्त स्वरूप स्थिति अधिक प्रिय लाग्छ । यस स्थितिमा सदा अतीन्द्रिय सुखको अनुभूति हुन्छ र यसै अतीन्द्रिय सुखमय स्थितिद्वारा अनेक आत्माहरूलाई सहजै आह्वान गर्न सक्छौ । यो शक्तिशाली स्थिति नै विश्व कल्याणकारी स्थिति हो । यस स्थितिद्वारा जतिसुकै टाढा रहने आत्मालाई पनि सन्देश पुर्‍याउन सक्छौ ।

स्लोगनः— हरेकको विशेषतालाई स्मृतिमा राखेर विश्वासपात्र बन्यौ भने संगठन एकमत हुन्छ ।